

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 20 września 2017 roku powód (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego G. M. kwoty 22.965,91 zł wraz z odsetkami umownymi od kwoty 13.621,06 zł w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP nie przekraczającej dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 9.344,85 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Powód wniósł ponadto o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu w kwocie 3.566 zł, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że dochodzona pozwem wierzytelność wynika z braku spłaty przez pozwanego pożyczki uzyskanej w oparciu o umowę z dnia 8 lipca 2010 r. zawartą między pozwanym a (...) Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W.. Zawarta umowa została wypowiedziana z uwagi na jej rażące jej naruszenie przez pozwanego. Powód nabył wierzytelność wobec pozwanego na podstawie umowy przelewu wierzytelności. Na dochodzoną kwotę 22.965,91 zł składa się kwota 13.621,06 zł będąca niespłaconą kwotą kapitału oraz kwota 9.344,85 zł z tytułu odsetek karnych.

(pozew k. 2-3).

W dniu 13 października 2017 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla m.st. Warszawy w Warszawie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, uwzględniający w całości żądanie z pozwu

(nakaz zapłaty – k. 34)

Pozwany złożył sprzeciw od nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości oraz wnosząc o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia dochodzonego przez powoda.

(sprzeciw od nakazu zapłaty – k. 45)

Pismem z dnia 2 września 2016 r. pełnomocnik powoda złożył odpowiedź na sprzeciw, podtrzymując stanowisko wyrażone w pozwie. Pełnomocnik powoda podniósł, iż w niniejszym postępowaniu w kwestii ustalenia terminu przedawnienia zastosowanie znajdzie przepis art. 118 k.c. mówiący o 3-letnim terminie przedawnienia. Wskazano, iż w dniu 08.02.2011 roku wobec braku spłaty zadłużenia poprzednik prawny powoda wystawił przeciwko pozwanemu bankowy tytuł egzekucyjny, któremu tutejszy Sąd postanowieniem z dnia 23 lutego 2011 roku nadał klauzulę wykonalności. Postępowanie egzekucyjne wszczęte na podstawie w/w tytułu wykonawczego zostało następnie umorzone w dniu 24 stycznia 2012 roku w oparciu o przepis art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. W okresie od 25.10.2012 roku do 24.05.2013 roku pozwany dokonywał wpłat z tytułu przedmiotowej wierzytelności na łączną kwotę 2.270 zł zrzekając się tym samym zarzutu przedawnienia roszczenia.

(pismo procesowe z dnia 12 lipca 2018 r. - k. 54-55v).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

G. M. zawarł w dniu 8 lipca 2010 r. z (...) Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. umowę pożyczki nr (...) wraz z pakietem ubezpieceniowym

(umowa pożyczki k. 22 -24).

G. M. nie regulował zadłużenia w sposób i w terminie przewidzianym w Umowie, w związku z czym pierwotny wierzyciel wypowiedział umowę z dnia 08.07.2010 r. oraz wystawił w dniu 08 lutego 2011 roku przeciw pozwanemu Bankowy Tytuł Egzekucyjny oświadczając, że roszczenie objęte (...) jest wymagalne

(bankowy tytuł egzekucyjny – k. 25 i k.56)

Postanowieniem z dnia 23 lutego 2011 r. Sąd Rejonowy w Warszawie, I Wydział Cywilny w sprawie I Co 390/11 nadał klauzulę wykonalności w/w bankowemu tytułowi egzekucyjnemu z dnia 08.02.2011 r. na rzecz (...) Bankowi (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

(postanowienie k. 58).

Prowadzone postępowanie egzekucyjne, toczące się z wniosku (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. pod sygn. Km 271/11, nie doprowadziło do spłaty zadłużenia. Postanowieniem z dnia 24 stycznia 2012r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Szubinie A. G. zakończyła postępowanie egzekucyjne

(postanowienie z dnia 24.01.2012 r., k. 59).

W dniu 9 grudnia 2011 r. (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. zawarł umowę cesji wierzytelności z (...) Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W., w rezultacie czego powód przejął prawa i obowiązki wynikające z umowy zawartej z G. M..

(umowa k. 10-14)

W elektronicznym załączniku do umowy cesji wymieniono pozwanego, jego numer PESEL, wartości długu i jego składników na sumę 15.190,50 zł.

(wyciąg – k. 21)

Pismem z dnia 14 stycznia 2012 r. (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. zawiadomiła pozwanego o dokonaniu przelewu wierzytelności

(pismo – k. 26).

Pismem z dnia 3 marca 2017 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 22.762,16 zł.

(pismo – k. 27).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów w postaci dokumentów. Ich autentyczności żadna ze stron postępowania nie kwestionowała. Sąd również nie miał wątpliwości, co do ich wartości dowodowej, stąd były one przydatne dla ustalenia stanu faktycznego i oświadczeń zawartych w pismach procesowych w zakresie, w jakim nie były kwestionowane przez stronę przeciwną.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu w całości.

Nie ulega wątpliwości, iż roszczenie powoda wobec pozwanego zostało udowodnione. Pozwany nie kwestionował samego faktu zawarcia umowy pożyczki z bankiem, nie twierdził ani tym bardziej nie wykazał, że umowa z jakichś względów była nieważna lub że świadczenie zostało spełnione. Nie kwestionował również ważności umowy przelewu wierzytelności i kwoty dochodzonej przez powoda.

Kluczowe dla rozstrzygnięcia sprawy jest jednak to, iż pozwany w sprzecznie podniósł zarzut przedawnienia roszczenia.

Roszczenie banku zostało przelane na obecnego wierzyciela – powoda, co jest dopuszczalne w świetle art.509 k.c. Tym samym roszczenie powoda znajduje uzasadnienie faktyczne i prawne. Zgodnie z art. 509 k.c. w wyniku przelewu wierzytelności następuje zmiana osoby, względem której dłużnik jest zobowiązany. Wstąpienie przez osobę trzecią w

prawa wierzyciela nie pogarsza sytuacji dłużnika, ponieważ przysługują mu wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy (art. 513 § 1 k.c.). Dotyczy to również zarzutu przedawnienia, które nie ulega przerwaniu wskutek przejścia wierzytelności na inną osobę. Zmiana dotyczy, bowiem strony podmiotowej a nie treści wierzytelności nabytej przez osobę trzecią.

Przedawnienie jest instytucją, która ogranicza w czasie możliwość dochodzenia roszczenia. Jego skutkiem jest to, że po upływie terminu przedawnienia ten, przeciw komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się lub mogło stać się wymagalne.

Wskazać należy również, iż w oparciu o treść Ustawy o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw z dnia 13 kwietnia 2018 roku, która weszła w życie z dniem 9 lipca 2018 roku Sąd z urzędu ma prawo zbadać, czy żądanie strony powodowej nie uległo przedawnieniu. Wprowadzony niniejszą ustawą przepis art. 117 § 21 stanowi, iż po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi. Stosunek prawny łączący poprzednika prawnego powoda oraz pozwanego jest niewątpliwie relacją przedsiębiorca – konsument.

W myśl art. 118 k.c., jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat sześć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Ustanowienie w przytoczonym przepisie terminu przedawnienia dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej stanowi odstępstwo od ogólnej zasady, zgodnie z którą termin przedawnienia wynosi lat sześć. Jednakże dla zastosowania tego wyjątku ustawa wprowadza wymaganie, aby określone roszczenie, które przysługuje podmiotowi prowadzącemu działalność gospodarczą, pozostawało "w związku z działalnością gospodarczą". Określenie związane z prowadzeniem działalności gospodarczej jest określeniem szerokim, co znalazło potwierdzenie w orzecznictwie sądowym (por. np. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 11 czerwca 1992 r., III CZP 64/92 - OSNC 1992, nr 12, poz. 225, wyrok z dnia 24 kwietnia 2003 r., I CKN 316/01- OSNC 2004, nr 7-8, poz. 117 i wyrok z dnia 16 lipca 2003 r., V CK 24/02 - OSNC 2004, nr 10, poz. 157). W ocenie Sądu nie ulega wątpliwości, iż w przypadku kredytu udzielanego przez bank, mamy do czynienia z roszczeniem związanym z prowadzoną działalnością gospodarczą (tak też Sad Najwyższy w wyroku z dnia 10 października 2003 r., II CK 113/02, OSP 2004, nr 11, poz. 141)

Dokonane ustalenia prowadzą do wniosku, że termin przedawnienia roszczeń wierzyciela pierwotnego względem pozwanej wynikających z umowy zawartej z pozwaną wynosił trzy lata. Podkreślić należy, iż poprzednik prawny powoda wystawił przeciwko pozwanej bankowy tytuł egzekucyjny w dniu 8 lutego 2011 r. w związku z brakiem spłaty zobowiązań wynikających z umowy kredytowej z dnia 8 lipca 2010 r. oświadczając, że roszczenie objęte (...) jest wymagalne.

Stosownie do treści art. 123 § 1 pkt 1 k.c.: „Bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia.” Wniosek o wszczęcie egzekucji jest składany organowi egzekucyjnemu, komornikowi lub sądowi rejonowemu (art. 796 k.p.c.). Taka czynność jest niewątpliwie czynnością podjętą bezpośrednio w celu zaspokojenia roszczenia. Jest to przy tym czynność, której bank dokonuje przed organem powołanym do egzekwowania roszczeń (art. 758 k.p.c.). W konsekwencji tego rodzaju czynności banku (wierzyciela pierwotnego) jest czynnością, o której mowa w art. 123 § 1 k.c. Jej skuteczne dokonanie przerywa więc bieg przedawnienia (vide: Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 lipca 2003 r., sygn. akt II CKN 363/01).

Wyjątkowość przywileju wystawiania bankowego tytułu egzekucyjnego prowadzi jednak do wniosku, że skoro nie może on być podstawą egzekucji na rzecz innych osób, niż w nim wskazane za wyjątkiem następstwa prawnego po stronie wierzyciela innego banku, to również materialnoprawne skutki wszczęcia postępowania egzekucyjnego jako czynności wierzyciela - banku prowadzącej do przerwy biegu przedawnienia dotyczą wyłącznie tego wierzyciela i nie dotyczą nabywcy nie będącego bankiem. Czynność wszczęcia postępowania egzekucyjnego przez bank wywołuje

materialnoprawny skutek przerwy biegu przedawnienia jedynie w stosunku do wierzyciela objętego bankowym tytułem wykonawczym, natomiast nabywca wierzytelności nie będący bankiem, nawet jeżeli nabycie nastąpiło po umorzeniu postępowania egzekucyjnego na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. i rozpoczęciu biegu terminu przedawnienia w stosunku do banku na nowo, nie może się powołać na przerwę biegu przedawnienia wywołaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego przez pierwotnego wierzyciela będącego bankiem.

Powód będący nabywcą wierzytelności niebędącym bankiem nie może zatem powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.) [por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2016 r., III CZP 29/16, Biuletyn SN - IC 2016 nr 7-8].

Odnośnie przytoczonej przez powoda okoliczności częściowej spłaty zadłużenia przez pozwanego w okresie od 25 października 2012 roku do 24 maja 2013 roku, a tym samym zrzeczenia się przez niego zarzutu przedawnienia roszczenia wskazać należy, iż powyższy zarzut także okazał się chybiony.

Przepis art. 117 § 2 k.c. stanowi, iż po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Jednakże zrzeczenie się zarzutu przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne.

Sąd Najwyższy wyrokiem wydanym w sprawie I CSK 119/06 w dniu 12 października 2006 roku wskazał, iż uznanie przedawnionego roszczenia może zawierać także zrzeczenie się zarzutu przedawnienia, jeżeli z treści oświadczenia lub okoliczności, w których zostało złożone, wynika taka wola dłużnika. Zrzeczenie się zarzutu przedawnienia jest jednostronną, prawokształtującą czynnością prawną. Jeśli zrzeczenie się zarzutu przedawnienia jest oświadczeniem woli, to należy do niego stosować wszystkie reguły dotyczące składania oświadczeń woli. Zrzeczenie się zarzutu przedawnienia wywołuje zatem skutki prawne, gdy doszło do drugiej strony w taki sposób, że mogła ona zapoznać się z jego wolą. Zrzeczenie się zarzutu przedawnienia nie wymaga żadnej formy. Jak każde oświadczenie woli (art. 60 KC), zrzeczenie się zarzutu przedawnienia może nastąpić w sposób wyraźny lub dorozumiany. W rachubę wchodzi więc każde zachowanie się dłużnika, które ujawnia jego wolę w sposób dostateczny. Na skutek zrzeczenia się zarzutu przedawnienia zobowiązanie naturalne staje się ponownie zobowiązaniem zupełnym. Wynikające z niego roszczenie odzyskuje przymiot zaskarżalności. Nowy termin przedawnienia zaczyna biec od chwili zrzeczenia się zarzutu przedawnienia.

Ustalenia Sądu Najwyższego, które tutejszy Sąd przyjął za podstawę rozważań w niniejszej sprawie prowadzą do stwierdzenia, iż dokonanie przelewu przez pozwanego w dniu 24 maja 2013 roku spowodowało, iż termin zrzeczenia się roszczenia rozpoczął ponownie swój bieg. Z uwagi na to, iż roszczenie dochodzone niniejszym powództwem przedawnia się z upływem 3 lat, żądanie strony powodowej przedawniło się w dniu 24 maja 2016 roku, tj. przed wniesieniem powództwa w niniejszej sprawie w dniu 20 września 2017 roku

W związku z powyższym wobec przedawnienia roszczenia, powództwo podlegało w całości oddaleniu .

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda.